Comte Charles d'Espagnac - Destrucció de Ripoll

Autor:
Data de publicació: 21-06-2010

Roger Bernard Charles d'Espagnac de Ramefort

Retrat de Carles d'Espanya

Deures

Capità General de Catalunya

12 de setembre de 1827 - 31 de desembre de 1832

Francisco Bernaldo de Quirós i Mariño de Lobera (d)

Manuel Llauder i Camín

Capità General d'Aragó (d)

Juliol de 1824 - Juliol de 1825

Pedro María El gal·lès de Grimarest i Oller

Luis Alejandro de Bassecourt y Dupire

Virrei de Navarra

28 d'abril - 25 de novembre de 1823

José Manuel de Ezpeleta

Luis Rebolledo de Palafox i Melzi, 1r Marquès de Lazán

Títol de noblesa

Comte d'Espanya (d)

Biografia

Naixement
15 d'agost de 1775
Foix

Mort
1839
Organyà

Nom en llengua materna

Carlos de España

Nom de naixement

Roger-Bernard-Charles d'Espagnac de Ramefort

Nacionalitats

Espanyol Francès

Lleialtat

Regne d'Espanya (d)

Activitat

Militar

Altres dades

Arma

Infanteria

Rang militar

General

Lluita
Guerra d'Independència Espanyola
Guerres Napoleòniques
Primera Guerra Carlina

editar - editar codi - editar Wikidata

Roger-Bernard-Charles d'Espagnac de Ramefort, conegut com a Charles d'Espagnac o Carlos d'Espanya[1], nascut el 15 d'agost de 1775 a Foix, Arieja, mort el 2 de febrer de 1839 a Organyà, Catalunya, va ser un general espanyol d'origen francès. Va ser nomenat comte d'Espanya el 1819 pel rei Ferran VII d'Espanya.

Resum

Biografia

Roger-Bernard-Charles d'Espagnac de Ramefort era fill d'Henri d'Espagnac de Ramefort, marquès d'Espagnac, coronel i senescal de Couserans-Comminges-Nébouzan, descendent dels comtes de Foix per una branca més jove.

Admès a la cort, el marquès va intentar col·locar els seus fills, però potser no va ser el seu fill qui va posar el 1786 per a Élisabeth Vigée Le Brun en el seu retrat del comte d'Espanya (Col·lecció Wallace).

La família va emigrar el 1791 i es va establir a Palma de Mallorca el 1793. El 1804, Charles d'Espagnac es va casar amb una jove de la noblesa local.

Allistat a l'exèrcit espanyol el 1792, va defensar la seva pàtria adoptiva contra la seva pàtria posant-se al servei de Ferran VII, a qui va romandre fidel durant tot el seu regnat.

Primer va convertir els guerrillers espanyols en autèntics soldats, després va ajudar els anglesos contra les tropes napoleòniques. El 1811, es va convertir en mariscal de camp. Va ser ferit sota William Carr Beresford a la batalla d'Albuhera, va entrar a Ciudad Rodrigo (gener de 1812) i va ser ferit de nou al setge de Badajoz sota Arthur Wellesley de Wellington (març de 1812). Encara amb ell, va empènyer Marmont a la batalla d'Arapiles (juliol de 1812), es va apoderar de Salamanca, va expulsar el general Hugo de Madrid i va rebre el comandament d'aquesta ciutat des de la qual va rescatar els afrancesados (agost de 1812).

"Le ataron una piedra al cuello y lo arrojaron al río". Ilustración de Vicente Urrabieta y Carnicero para la novela de Francisco José Orellana, El conde de España o La inquisición militar: historia-novela contemporánea, Madrid, Librería de León Pablo, 1856.

Va ser ferit de nou davant de Pamplona, que va prendre l'octubre de 1813 abans de ser nomenat governador de Tarragona l'any següent. A partir d'aleshores es va anomenar Carles d'Espanya, cosa que el rei va aprovar donant-li el títol de comte d'Espanya el 1819. Exiliat a les Illes Balears durant l'interludi liberal (1820-1823), va donar suport a la reacció encarnada per la Regència d'Espanya a Urgell i va representar el seu sobirà a París, Viena i al Congrés de Verona en les negociacions que aquest havia iniciat amb la Santa Aliança. Va tornar a Espanya amb els exèrcits francesos durant l'expedició espanyola i, cridat pel rei, va ser capità general i virrei de Navarra el 1823 i d'Aragó el 1824-1825 on va reprimir les accions antiliberals del general Bessière. Ferran VII el va recompensar concedint-li la grandesa d'Espanya el 1826 i nomenant-lo capità general de Catalunya (1827-1832). El comte es va distingir per la ferocitat amb què va reprimir la revolta dels descontents temptats pel carlisme el 1827.

Després de la mort de Ferran VII el 1833, en nom de la Llei Sàlica, va preferir posar-se al servei del germà del difunt, Carles de Borbó (Don Carles), però va romandre a Catalunya. Durant la Primera Guerra Carlina entre els lleialistes i els rebels catalans que es van unir per la junta de Berga (1837-1838), el comte va tornar a distingir-se per la seva crueltat. Va haver de fugir i anar a França durant aquesta guerra. Reconegut, va ser detingut prop de la frontera i internat a Lille el 1835, d'on va fugir el 1838 per unir-se als carlins de Ramón Cabrera a Aragó.

A Catalunya, les seves exaccions (l'incendi de les poblacions del Berguedà, del Monestir de Ripoll i la seva biblioteca amb 10.000 volums (la Bíblia fou salvada per un frare), acabant amb la voladura de totes les armeries de Ripoll que ja mai més existiran),

Caiguda en desgràcia i mort
[modifica | modifica el codi]

Davant la seva política activa, juntament amb la repressió d'alguns caps i amonestacions a membres de la Junta Superior va ser destituït de manera il·legal, improcedent i arbitrària tot essent capturat, detingut i empresonat. Detingut per la Junta de Berga, que n'ordenà la conducció per un escamot armat fins a Andorra. Tanmateix, a traïció, els seus carlins els propis escortes el van abandonar a prop d'Organyà, sobre el Pont d'Espia,[2] estrangulant-lo i llençant el seu cos, lligat amb una roca, al riu Segre, sembla que amb el coneixement dels dirigents carlins catalans, com el Ros d'Eroles i d'altres, així com de la mateixa Junta de Berga. El cos aparegué riu avall i fou enterrat finalment a Coll de Nargó.

Marià Cubí, metge impulsor, entre d'altres, de la frenologia va manar profanar el taüt del comte més endavant i en manllevà el crani, el qual tombà durant molts anys per diferents mans, fins anar a parar a Filipines. No es coneixen fonaments científics contrastats que verifiquin les conclusions que el frenòleg en va proferir guiat d'aquesta falsa ciència. Diu la llegenda que en reclamar el cos la família, el capellà del poble els entregà un altre cadàver per por a les represàlies en descobrir la manca del crani. Té successors familiars encara avui que porten el cognom "España".

Referències

Wellesley, Arthur (1836) Els despatxos del mariscal de camp el duc de Wellington, K. G. durant les seves diverses campanyes a l'Índia, Dinamarca, Portugal, Espanya, els Països Baixos i França: Península, 1809-1813, p. 578. J. Murray [arxiu]: En les seves cartes i despatxos, Wellington es referia a ell com a Carlos d'Espanya.

Enllaços externs

Entrades en diccionaris o enciclopèdies generals:

Deutsche Biographie [arxiu]
Diccionario Biográfico Español [arxiu]
Gran Enciclopèdia Catalana [arxiu]
Gran Enciclopèdia de Navarra [arxiu]

]

Registres d'autoritat:

VIAF
ISNI
LCCN
GND
Espanya
Catalunya
WorldCat